

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. — Posamezna številka 1. — Din

LETO 1941

JANUAR

ŠTEV. 1.

*Milosti polne božične praznike in mirno novo leto 1941
želiyo vsem župljanom*

tržiški župnik in kaplana.

Pred jaslicami

Jaslice s hlevčkom bodo krasile dom skoro vseh družin naše župnije. V hlevčku bo sv. Družina: Jezus z razprostrtimi rokami, kakor da bi hotel takoj ob rojstvu objeti ves svet, bo ležal na slamici v trdih in mrzlih jasliah. Marija prečista in iz srca ponižna bo klečala v globokem premišljevanju sklonjena nad jaslicami. Sveti Jožef bo stal ob strani s palico in gledal, gledal čudež svete noči, kakor da bi se ga nikdar nagledati ne mogel.

Kakor sveti Jožef tudi mi večkrat postojmo pred jaslicami in glejmo čudež prve svete noči. Koliko nam imajo jaslice povedati in to vsakemu izmed nas!

Jezusova ljubezen nam iz jaslic očita našo premajhno ljubezen, če sploh še smemo govoriti o kakšni ljubezni naših src do Boga in do bližnjega. Sin božji je zapustil svoj nebeški prestol in stopil na zemljo v hlevu samo iz ljubezni do nas. Kje pa je naša ljubezen do njega in to tista ljubezen, ki Sinu božjemu nič ne koristi, ampak koristi samo nam? Poglejmo pred jaslicami v srce in premisljmo ali ni to res. V žrtvah se ljubezen kaže. Ali žrtvujemo čas za molitev? Ali žrtvujemo nedeljo za praznovanje Gospodovega dne? Ali smo v adventu kdaj žrtvovali toplo posteljo, da smo stopili v cerkev? Ali smo žrtvovali nekaj časa, da bi opravili spoved in v svojih srcih pripravili jaslice Sinu božjemu? Kjer ni žrtev, ni sreče in ni veselja in ni pravega božičnega miru.

Deviška čistost Matere božje in sv.

Jožefa očita vsem nečistim grešnikom njih pohotnost. Zakonskim in nezakonskim. Kako sram mora biti vsakega, če stoji pred jaslicami in gleda in premišljuje o neskajeni čistosti vseh, ki so v hlevcu, ko se je sam morda vse leto in že več valjal v blatu nečistega greha. Kam bo privedla nečista strast tudi nas? Miru nam ne bo prinesla, ne, prinesla nam bo nesrečo za nesrečo in pogubila nas bo, če ji pravočasno službe ne odpovemo.

Pred jaslicami večkrat molimo za pravo ljubezen do Boga, ki se v žrtvah pokaže in za čistost srca, ki vsem na zemlji mir in radost prinaša.

Novomašniku v pozdrav!

»Novomašnik bod' pozdravljen« — tako smo zapeli v nedeljo, ko smo pozdravili prvičkrat med nami našega rojaka g. Borisa Femca. Spet eden v vrsti tržiških duhovnikov. Tiho in skromno je živel med nami. Študiral je, pripravljaval se in skoraj neopaženo je v teh dneh stopil med svoje duhovne sobrate. — Spet eden v nepregledni vrsti služabnikov božjih. — Stari, izmučeni, od težkih bojov preizkušeni v trpljenju legajo v grob — mladi stopajo na njih mesto — neustrašeni, pogumni, pripravljeni na vse. Spet eden izmed tistih, ki jih duh posvetnosti in uživanja ni zvalil za seboj. V cvetu svoje mladosti in v polni moči se je odpovedal družinski

sreči in se postavil v službo svojega malega slovenskega naroda kot že tisoči pred njim.

»Novomašnik bod' pozdravljen«, tako se zopet glasi v teh dneh v naši farni cerkvi prelepa slovenska pesem. Veseli in ponosni smo, kakor je ponosna lahko vsaka slovenska vasica, ki je izmolila in izprosila od Boga novomašnika. Veseli in ponosni, da si je dobri Bog izmed nas izbral zopet svojega Maziljenca.

Duhovnik biti je težko. Saj si nihče drugi ne more lastiti te časti kakor edino tisti, ki ga kliče Bog. Ni čudno, če je potem ta služba tako težka, da je še angeli ne zmorejo nositi. Ni čudno, če je ta služba naravnost strašna: saj je človeku izročena oblast nad Bogom samim. Od takrat, ko je človek posvečen v mašnika, je Bog pokoren človeški besedi in ko jo izreče, stopi spet Bog na zemljo. Res, duhovništvo je velikanski čudež neskončne božje ljubezni do človeka in čudež božjega usmiljenja. Človeka dvigne nad ljudi tako, da nas Bog sam po njem rešuje, dviga in nam pomaga. — V duhovniku je zato vedno

dvoje: Prvič, da je človek, kakor vsak drugi, vseh reven, da je po božji zamisli mnogo več kot človek — vzvišen nad vse stvari, srednik med Bogom in zemljo, pravi Kristusov namestnik na zemlji. Iz tega izvira dolžnost, da duhovnika spoštujemo, čeprav je od premnogih zaničevan; ga ljubimo, če je drugod oslovljen, in ga branimo, če ga preganjajo. — Ker vemo, da ga Kristusova roka varuje in brani, ker je po božji zamisli celo njegov prijatelj: Ne imenujem vas več s užeabnike, ampak prijatelje, je rekel Gospod pri zadnji večerji.

Tebi pa, gospod novomašnik, iskren pozdrav. Tako si srečen, da boš smel prav v teh lepih božičnih praznikih prikljati na oltar betlehemsko Detč, Kralja vseh kraljev. V srce Ti bo prinesel svetlobo mir. Tisti, ki bo od zdaj naprej pokoren roditi se iznova v Tvojih rokah na Tvojo besedo. Naj Te objame v teh dneh vsa božja Ljubezen, da je boš poln, ko boš enkrat odšel na službo med naš mali slovenski narod. Vso srečo in ves božji blagoslov Ti želimo Tvoji rojaki! Pozdravljen v imenu božjem!

Za kaj naj starši skrbijo predvsem pri otrocih

Ne za hrano! Ne za obleko!

Duša je prva, in njej morajo krščanski starši vso skrb posvetiti.

Starši so dolžni skrbeti, da njihovi otroci še preden gredo v šolo poznajo najosnovnejše resnice krščanske vere. Zato morata oče in mati — dolžnost obeh je to — naučiti otroka šest resnic in jima te resnice, kolikor more otrok razumeti, razložiti.

Starši so dolžni skrbeti, da znajo njihovi otroci, še preden prestopijo prag šole, vse najpotrebnejše molitve: Križ. Oče naš, Zdrava Marija, vera, molitev k angelu varuhu, kesanje.

Starši so dolžni skrbeti, da se njihovi otroci že preden gredo v šolo navadijo na premagovanje in zatajevanje. Otroci ne pustijo z doma, da se na cesti vsega hudega nauče. Otrokom ne izpolnijo vsake, največkrat tudi nepotrebne želje. Kadar hoče otrok iz trme kaj doseči, se nikdar ne uklonijo volji otroka, pa če še tako joka. Otrokom morajo vcepiti čut sramežljivosti, zato morajo otroke dostojno oblačiti in paziti na to, s kom se otroci družijo.

Za dušo so starši predvsem dolžni skrbeti pri svojih otrocih. Zaradi duše poučujejo otroke v krščanskih resnicah. Zaradi duše jih učijo moliti. Zaradi duše jih učijo premagovanja in zatajevanja od najnežnejše mladosti naprej. In to vse so starši predvsem dolžni zato, ker niso nič drugega kot otrokom božji namestniki. Namesto Boga morajo za otroke skrbeti. Bog ima pa predvsem eno samo skrb: Da bi vsi otroci k njemu v večno srečo prišli.

Česa otroci več ne znajo?

Premagovati se in žrtvovati.

Zakaj tega ne znajo?

Ker jih starši tega ne učijo.

Prišla je stara mati in je rekla: »Včeraj sem prišla v cerkev k devetdnevnic. O, kako je to žalostno! Vse je bilo prazno. Nič ljudi, nič otrok. Včasih pa je bilo drugače. Ko sem bila še majhna, sem morala v adventu vsako jutro in vsak večer v cerkev. Pa tudi če je bilo snega do tako (in pokazala je z roko približno do kolen). Pa nismo bili tako

dobro oblečeni, kot so otroci danes. Kaj bo, kaj bo?

Zares, kaj bo? Otroci v delavnikih ne prihajajo več v cerkev, tudi v adventu ne. Včasih so hodili v trumah. Ali bodo hodili otroci, ko bodo odrasli? Ne! Kar so se v mladosti naučili, bodo pozneje znali. In kdo jih je tega naučil? Starši, ki so se jim otroci smilili, da bi prezgodaj vstajali; duše otrok se jim pa nič ne smilijo, pa čeprav bodo te duše zaradi tega, ker se žrtvovati niso naučile, nekoč večno trpele. Ubogi, slepi starši in ubogi, nesrečni njihovi otroci!

Sveti oče o starih ljudeh

Pred nekaj meseci je sv. oče novoporočencem govoril tople besede o spoštovanju in skrbi za stare ljudi v družinah. Tako je govoril med drugim:

»... Stari! Dostikrat smo, morda nevede in nehote, trdosrčni do njihovih majhnih želja in do njihovih nedolžnih posebnosti. Gube so te želje in posebnosti, ki jih je čas vrezal v njihove duše podobno kakor gube v obrazu, ki pa vzbujajo v naših očeh le še večje spoštovanje.

Kako radi jim očitamo, ker več delati ne morejo, namesto da bi jim v tolažbo vedno zopet pripovedovali, koliko so v svojem življenju storili.

Smejemo se morda njihovemu slabemu spominu in ne spoznamo vedno modrosti njihovih sodb.

V njihovih, od solza motnih očen zastonj iščemo ognja navdušenja, ne znamo pa najti v njih luči fiste vdanosti, ki v njej že gori hrepenenje po poveličanju v večnosti.

Toda ti stari, katerih negoiovi koraki omahujejo po stopnicah in katerih trepetajoča glava se kje v kakšnem kotu ziblje, ti stari so k sreči največkrat stari oče ali stara mati, ali pa tudi oče in mati, ki smo jim dolžni zahvalo za vse. Naj bo vaša starost katera koli, dolžni ste tem starim nasproti izpolniti četrto božjo zapoved: Spoštuj svojega očeta in svojo mater. Med vami gotovo ni nikogar, ki bi bil izmed onih nehvaležnih otrok eden, ki svoje stare starše zanemarjajo in ki so dostikrat pozneje tudi sami, ko zaradi starosti pomoči potrebujejo, zapuščeni.

Naš veliki dobrotnik je umrl ...

»Kakor pravi duhovnik vidi in išče le duše in njihovo srečo in je pripravljen za nje vse žrtvovati, lastno življenje — tako je delal dr. Anton Korošec.

Ker je bil poln svečeniškega duha, so ostale njegove roke čiste, dajale so, da razsipale, jemati niso znale, niso hotele.

Živel in umrl je brez premoženja — in bi vendar brez vsake kršitve pisanih zakonov na svojih položajih mogel imeti bogastvo. Njegove roke so delile, trosile vse, kar je imel in zaslužil. V knjigi življenja, ki se v nebesih vodi, so zapisane vse vsote, ki jih je njegova radodarna roka delila, delila neštetim od mladega stremečega znanstvenika do bolehnih sirote in do skrite redovnice, ki v vsakdanjih tihih žrtvah in molitvah kliče božji blagoslov na delo onih, ki v težkih časih vodijo usodo naroda.

Iz neštetih hvaležnih src se dviga danes prošnja k Bogu, naj mu »milostno povrne z večnim življenjem«. Na dr. Antona Korošca smemo po vsej pravici obrniti besede psalmista: »On trosi in daje ubogim; njegova pravica ostane vekomaj!« (Ps. 111, 9.)

Tako je govoril naš g. škof na dan pogreba ob rakvi našega voditelja dr. Antona Korošca. Kako res je vse to, nam pričajo knjige dohodkov naše župnije. V njih je zapisano, da je pokojni veliki dobrotnik daroval za tržiške reveže v letih 1936, 1937 in 1938 nič manj kot **34.000 din.** In kakor pri nas, je bila njegova desnica dobra tudi po drugih župnijah in krajih. Bog ima preštete dinarje, ki jih je dajal, mi jih ne bi mogli prešteti. Niso vedeli mnogi, ki so hodili v župnišče po podpore, da prihajajo darovi iz njegovih rok. Če še niso tisti, ki so bili teh podpor deležni ali mesečno, ali za praznike, če še niso nič molili za pokoj duše svojega dobrotnika, naj to v globoki hvaležnosti store sedaj. Naj dr. Antonu Korošcu vse njegove dobre te dobri Bog povrne z večnim življenjem!

Za revne otroke na Skali je darovala Kmetič Marija 100 din. Fenc Ivana pa 50 din.

Oznanila za januar

1. **Novo leto.** Zapovedan praznik obrezovanja Gospodovega. Ob šestih in desetih je sveta maša pred Najsvetejšim. Med deseto sveto mašo, ki je slovesna z leviti, je običajno darovanje fantov in deklet. Popoldne ob pol treh so slovesne litanije Srca Jezusovega.

3. **Prvi petek v mesecu.** Na predvečer je od osme do devete ure skupna molitev svete ure. Sveta maša je ob šestih pred Najsvetejšim.

5. **Nedelja po novem letu, prva v mesecu, praznik presvetega Imena Jezusovega in vigilijs k prazniku svetih Treh kraljev.** Pri šesti sveti maši je skupno mesečno sveto obhajilo za moše in fante. Po šesti sveti maši se vrši slovesen blagoslov vode. Danes in v sedmini je mogoče dobiti popolni odpustek, ki se lahko nakloni tudi vernim dušam v vicah. Pogoji: sv. obhajilo, udeležba pri sveti maši in molitev po namenu sv. očeta.

6. **Sveti Trije kralji,** zapovedan praznik. Sveta maša ob šestih in desetih je pred Najsvetejšim. Ob desetih je slovesna peta sveta maša z leviti. Popoldne ob pol treh so slovesne pete litanije Matere božje. V pušco se ta dan pobira za afriške misijone.

12. **I. nedelja po Razglasenju Gospodovem in spomin svete Družine.** Po pridigi prve svete maše, ki je pred Najsvetejšim, bo posvetitev krščanskih družin. Družine, ki še niso vpisane v bratovščino sv. Družine, naj to storijo zlasti danes.

17. **God sv. Antona puščavnika.** Ob šestih je orglana sveta maša.

18. **do 25. Vsak dan molitve za zedinjenje vzhodnih bratov s sveto Cerkvijo.** Vse dni po prvi sveti maši, v nedeljo po litanijah popoldne.

19. **II. nedelja po razglasenju Gospodovem.** Službe božje po navadi.

21. **God svete Neže,** patrone dekliške Marijine družbe. Ob 6 je orglana sveta maša za dekliško Marijino družbo.

26. **III. nedelja po Razglasenju Gospodovem.** Službe božje po navadi.

31. **Sv. Janez Bosko.**

Cerkveni računi za župnijsko cerkev bodo v torek po sv. Treh kraljih, to je 7. januarja. Ta dan bosta sprejemala gg. cerkvena ključarja v župnijski pisarni, pristojbine za cerkvene sedeže dopoldne od osme do dvanajste ure in popoldne od druge do šeste ure. Letna pristojbina za vsak sedež znaša 15 dinarjev. Imejitelji sedežev naj vedo povedati številko klopi. Vsakdo naj skrbi, da bo ta dan točno poravnana letna pristojbina za vsak sedež. V opomin se oglašajo ob osmih, dvanajstih in ob dveh veliki zvon.

Cerkveni računi za podružnice bodo v nedeljo 12. januarja po osmi sv. maši v župnijski pisarni. Tedaj naj pridejo gg. ključarji podružnic!

Izpraznjeni cerkveni sedeži pridejo na dražbo, ki bo v župnijski pisarni v nedeljo 19. januarja

po osmi sv. maši. Označeni bodo v oznanilih prejšnje nedelje. Pod roko ne bo oddan noben sedež in so tozadevna priporočila odveč!

Darovanja za sveče bodo pri šesti in deseti sv. maši: 12. januarja za sosesko Sv. Ane, 19. januarja za Dolino, 26. januarja za Tržič in Bistrico. V puščico se te nedelje pobira za splošno cerkveno razsvetljavo.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod 5., vesoljna odveza 1. in 6.

Dekliška Marijina družba: shod 12., skupno sv. obhajilo 26., družbena sv. maša 21.

Marijina družba za žene: Shod 19., skupno sv. obhajilo 12.

Mladinska pobožnost: 26. popoldne.

Molitvena pomoč: Vsak petek ob osmih zvečer.

Mesečna spoved šolarjev: Po napovedi v cerkvi in v šoli.

Župnijska kronika za november

Novembra v naši župniji rojenih: 2.

Novembra v naši župniji poročeni:

1. **Globočnik Karel**, čevljar, Tržič, Ljubeljska 46 in **Mokorel Marija**, delavka, Bistrica 56, poročena 9. novembra.
2. **Globočnik Lenart**, usnjarski pomočnik, Tržič, Ljubeljska 42, in **Jerše Ana**, Tržič, Bleke 9, poročena 9. novembra.
3. **Gelmaier Franc**, predilniški delavec, Sveta Ana 115, in **Kebe Antonija**, služkinja, Sveta Ana 84, poročena 9. novembra.
4. **Dovžan Anton**, usnjarski pomočnik, Slap 67, in **Ločniškar Cecilija**, Tržič, Bleke 15, poročena 16. novembra.
5. **Erlah Janez**, tovarniški delavec, Sv. Ana 9, in **Napret Alojzija**, posestnikova hči, Sveta Ana 56, poročena 16. novembra.

Novembra v naši župniji umrli:

1. **Keršič Franciška**, tovarniška delavka, samska, rojena 2. marca 1903 v Begunjah pri Lescah, umrla na Blekah 5, dne 11. novembra.
2. **Mežek Elizabeta**, žena delavca, rojena 29. oktobra 1894 v Tržiču, poročena 3. junija 1918, umrla v Tržiču. Pot na pilarno 12b, dne 23. novembra.
3. **Saraben Marija**, upokojena tovarniška delavka, vdova, rojena 30. septembra 1876, poročena 22. februarja 1903, umrla v Tržiču. Pot na pilarno 2, dne 28. novembra.

Novembrska poročila od drugod:

1. **Radon Jožef**, delavec v Runo, Tržič, Za Virjem 4, in **Kosiša Roza**, trgovska sotrudnica, Tržič, Glavni trg 11, poročena 3. novembra v Kranju.
2. **Markun Janez**, čevljar, Tržič, Pot na pilarno, in **Strupi Marija**, predilniška delavka, Tržič, Pot na pilarno 5, poročena 9. novembra na Brezjah.